

Jordi Corrons, enginyeria, lectura i país

Il·lustració: Maria Picassó.

A Manresa hi ha hagut Corrons des de sempre -i en tenim documentats de fa 600 anys. Però la combinació Corrons-Boix va afegir un toc pallarès a la nissaga, que els cinc fills d'en Baltasar i la Maria Teresa porten amb orgull arreu del món: Ignasi, Montserrat, Jordi, Xevi i Maurici. Segur que els coneixeu gairebé tots! I d'entre tots, el rinxolat del mig: Jordi Corrons i Boix. Del 22 d'abril de 1972. La mare li havia dit sempre que, quan va néixer, a Manresa nevava. Amb aquest presagi, el Jordi va passar per la Flama i la Badia Solé, i també el Lluís de Peguera abans no va decidir-se a seguir cap a l'Enginyeria Tècnica Electrònica. Lector voraç, entrà com d'altres germans al món de l'escoltisme i va ser al Cardenal Lluch, on va fer tot l'itinerari, des de llop a cap, i fins a membre de l'equip d'agrupament. Però la feina és la feina i molt aviat combinà el compromís del cau amb uns primers estius fent suplències a La Caixa, que és d'on sortien les virolles familiars. Resolta la formació, i després de fer-se objector de consciència a Creu Roja, va estar-se quatre anys a Bode-Masats i just després saltà als Skis Rossignol -i encara reprengué els estudis, ara encarats a l'Enginyeria Superior, servant una ètica de treball i esforç que ja voldrien molts calvinistes! El resultat és un títol, però, sobretot, una fidelitat que ja ha superat les dues dècades sense cap altre objectiu que no sigui resoldre, un any i un altre, el trencaclosques que permet a

la factoria d'Artés produir mig milió de parells d'esquí. Féu números, que aquí no costa: parlem d'un milió d'esquí per temporada, tots de qualitat primera! ¿I, doncs, no és ben clar que el Jordi va néixer sota el signe de la neu? Ara bé, això no ho podria explicar tot. Perquè, nevi o plogui o faci sol, l'home té un altre deler, i això és el compromís amb Catalunya, que també li deu venir de família: voluntari el 2010 a la plataforma Manresa Decideix, hi va fer prou coneixences -Marta Torra, Jaume Puig...- com per anar a petar aviat a la junta d'Òmnium. Una cosa portà l'altra i ara farà els cinc anys que, després de la consulta del 9-N, n'entomà la presidència amb esperit de servei i renunciant a qualsevol altra militància política. Cinc anys que en el seu cas han estat un no parar: com si no n'hi hagués prou amb el vulcanisme nacional, Òmnium a Manresa abandonava l'històric local del carrer Bruc i s'establia al nou Espai Òmnium, hereu d'un Via fora!, a Sobrerroca. Més espai, millors accessos i un creixement es-pec-ta-cu-lar. Avui, amb perseverança i entusiasme cuixartià programen més de quaranta actes cada curs i encara acullen tothom qui els ho demani. I tot, al cor de barri antic, que d'allà el Jordi no se'n mouria i fa anys que hi viu a pler. Ep! Si no és que és cap de setmana i, aprofitant el fred, guilla amb la furgoneta i us el trobeu fent esquí de muntanya en un racó o altre del Pirineu.